

országgyűlési képviselő

korányszám: K/209

Érkezett: 2014 JÚN 06.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánunk intézni az Emberi Erőforrások Minisztériumát vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Mit kíván tenni a Kormány a felelősen gondolkodók gyermekvállalásának ösztönzése érdekében, és miként kívánnak érvényt szerezni az Alaptörvény II. cikkében foglaltaknak, mely szerint a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg?”

címmel.

A benyújtott kérdésünkre a választ írásban várjuk.

Tisztelt Miniszter Úr!

A Központi Statisztikai Hivatal (KSH) adatai szerint idén januárban és februárban 14 069 gyermek született, ez 0,2 százalékkal kevesebb, mint egy évvel korábban. Ráadásul 2014 második hónapjában regisztrált 6485 élveszületés a legalacsonyabb februári értéknek számít az ún. népmozgalmi statisztika történetében. Bár a statisztikai adatok számos esetben félrevezetőek lehetnek, azt a közélet szereplői sajnos előszeretettel használják a polgárok megvezetésére, ugyanakkor bizonyos esetekben – meggyőződésünk szerint jelen írásbeli kérdésünk tárgya ilyen – minden különösebb magyarázat nélkül fontos társadalmi problémára is felhívhatják a figyelmet.

A demográfusok már évtizedek óta baljós képet vizionálnak hazánk és egyben Európa lakosságának vészjósló csökkenésével és elöregedésével kapcsolatban. Ennek okai – hazánk vonatkozásában – az 1956-os évig vezethetők vissza, mikor az általános törvényi szabály alól – alkotmányellenesen – az 1047/1956. (VI.3.) MT. rendelet akkoriban az egész világon példa nélküli abortuszliberalizálást vezetett be. A jogszabályt a 70-es években némileg ugyan szigorították, illetve hoztak kedvező döntéseket a gyermekvállalás ösztönzésére – a gyēs bevezetése, Európában először adtak hazánkban hároméves szülési szabadságot –, azonban így is elmondható, hogy 1956 és 1990 között a világon Magyarországon végezték el a népességszámhoz viszonyítottan a legtöbb abortuszt (kb. 4,5 milliót).

A lakosság csökkenése, elöregedése, és a felelősen gondolkodó házastársak gyermekvállalási kedvének ösztönzése nélkül, hazánk demográfiai viszonyai évtizedeken belül gyökeresen átalakíthatják Magyarországot etnikai térképét, ezáltal kisebbségbe kerülhet a jelenleg többségi társadalmat alkotó őshonos magyarság aránya. A népességkutatók szerint a családtámogatási

rendszer köztudottan jelentős mértékben hat a gyermekáldás számának alakulására, melyet optimális esetben a kiszámíthatóság és a biztonság kell jellemezzék. Rossz emlékü év az 1995-ös, mikor a Horn-kormány pénzügyminisztere, Bokros Lajos megszorító intézkedései miatt az emberek elvesztették a családtámogatásba fektetett bizalmukat. Nemzetközi példaként Franciaországot szokták említeni, ahol évtizedek óta nem változott a támogatási rendszer, a születésszám pedig ennek megfelelően kiugróan magas.

A gyermekáldás hazánkban 2011-ben történelmi mélypontra süllyedt, mikor 88 050 gyermek jött világra, de összességében a 2010-ben tapasztalt ilyen irányú kedvezőtlen változásokat egyelőre nem sikerült nagyságrendileg kedvezőbb irányba változtatni, a 2013-as adatok szerint is mindösszesen 88 700 élve születésről beszélhetünk, amely a 2012-es év szintén kedvezőtlen adata (90 269 élve születés) után is visszalépés. Tény, hogy a lakosság arányaihoz viszonyítva 2011-ben Európában az utolsó helyen álltunk, de a mai napig a magyar termékenység a legalacsonyabbak közé tartozik nem csak Európában, de az egész világon is.

Mindezen tendenciának egyik kiváltó okára egy szomorú példa a 2012-es költségvetés szavazásának emléke az Országgyűlésben, mikor a II. Orbán-kormány az MSZP képviselőivel karöltve szavazott meg 400 millió forintot terhességmegszakításra. Ennek az összegnek túlnyomó része minden kétséget kizáróan egészséges életek kioltását eredményezte, ez pedig összeegyeztethetetlen a jelenleg hatályos Alaptörvénnyel, szellemiségében pedig éppen a már említett minisztertanácsi rendelettel rokon.

A gyermekvállalási kedvet az önálló egzisztencia megteremtése körüli nehézségek, a házasság népszerűségvesztése (igaz, a legfrissebb adatok itt némi javulást mutatnak), a foglalkoztatási lehetőségek – az Európai Unióban száz főből átlagban csaknem négyszer annyi édesanya talál rész munkaidős elfoglaltságot, mint hazánkban – és a hosszabb távon kiszámíthatatlan családtámogatási rendszer is kedvezőtlenül befolyásolja.

Az elmúlt években történtek kedvező változások is a családpolitika terén. A családi adókedvezmény bevezetése, a gyermekgondozási díj és a terhességi-gyermekágyi segély emelése, a GYES-re jogosító korhatár a gyermek 3 éves koráig történő jogosultsága, azonban minden jó szándék ellenére sajnos nem bizonyultak elegendőnek. A magzati élet védelme az Alaptörvényben megfogalmazottakkal szemben a mai napig nem érvényesül, de mindeddig nem látszott körvonalazódni sem az a politika, amely azokat a várandós nőket, akik valamilyen oknál fogva nem tudják vállalni gyermekük felnevelését, az örökbeadás választása felé terelné az abortusz helyett. Nem látjuk a köztereken pl. azt az életvédő plakátkampányt, mely az abortusz helyett az örökbeadás egy megfelelő – ha nem is kizárólagos – népszerűsítő módszere lehetne, de a házasság mint a tudományosan is alátámasztva a legjobb kapcsolati forma és a gyermekáldással, -neveléssel járó boldogság propagandisztikus megjelenítése az alapvető és egyre sürgősebbé váló társadalmi érdek ellenére is mind ez ideig várat magára.

A gyermekvállalási kedv nem magánügy, éppen ellenkezőleg: a gyermekvállalás kérdése nemzetstratégiai ügy. Közös felelősségünk megkeresni a gyermekvállalási kedv öntözésének lehetőségeit, olyan jogszabályi háttérrel kialakítani, melyben az anya, az apa és a magzat is egyaránt megbecsült, azonos szabadságjogokkal rendelkező tagjai a társadalomnak, a legszebb női hivatás, az anyaság megélése pedig fokozott elismerésre és támogatásra jogosult az állam részéről is.

Elengedhetetlenül fontosnak tartjuk a nyugdíjrendszer fenntarthatósága szempontjából is a gyermeknevelés nyugdíjszerző tevékenységként történő mielőbbi elismerését, testvérkedvezményekkel kellene segíteni a második gyermek megszületését, hiszen a nagyobb támogatások jelenleg csak a harmadik gyermektől kezdve járnak.

A négygyermekes családmódel népszerűsítése érdekében a család támogatások rendszerében egy negyedik sáv bevezetését is szükségesnek tartjuk, a családi adókedvezmények teljes körű kihasználhatósága érdekében pedig új adónemekre is ki kell terjeszteni a lehetőséget. A megélhetési gyermekvállalás felszámolásához a családi pótlékot csak szociális kártyán volna szabad folyósítani, így szabályozni lehetne annak felhasználási területét.

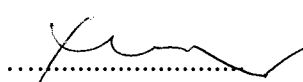
A II. Orbán-kormány által bevezetett bölcsődei gondozási díj véleményünk szerint alapvetően rossz koncepció, hiszen korunkban már a nők nagyobb foglalkoztatottsága eredményezi a több gyermek születését, ezért segíteni kell a nőket, hogy választhassanak az államilag még el nem ismert főállású anyaság és a munkába való visszatérés között.

Mindezekkel kapcsolatban tisztelettel kérdezzük a Miniszter Urat, hogy mit kíván tenni a kormány a felelősen gondolkodó házastársak gyermekvállalásának ösztönzése érdekében, miként kívánnak érvényt szerezni az Alaptörvény II. cikkében foglaltaknak, mely szerint a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg?

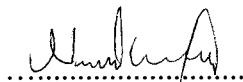
Várjuk érdemi választ!

Budapest, 2014. június 6.

Tisztelettel:

Sneider Tamás

Novák Előd

Jobbik Magyarországért Mozgalom